

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου (10 Α')

Ἡ στάσις εὐλαβείας στὸν Ναὸ*

*«...Ὁ οἶκος μου
οἶκος προσευχῆς κληθήσεται·
ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε
σπήλαιον ληστῶν»*

(Ματθ. κα' 13)

ΚΑΘΕΝΑΣ γνωρίζει, ὅτι ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ μία στάσι εὐλαβείας, μία βαθειὰ συγκέντρωσι τοῦ νοῦ ἐν προσευχῇ, μία συναίσθησι τῆς στάσεως ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ ποῖός ἀνταποκρίνεται σὲ αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις;

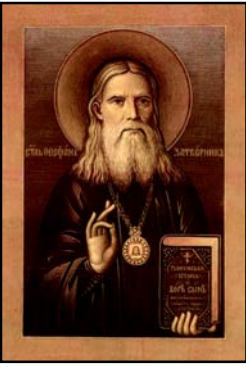
Οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ προσευχηθοῦν. Στέκονται ἐκεῖ γιὰ λίγο μὲ μία θερμῆ, διακαῆ διάθεσι τῆς καρδιάς.

Μετά, οἱ σκέψεις ἀρχίζουν νὰ περιφέρωνται καὶ ὁ νοῦς γίνεται μία κανονικὴ *λαϊκὴ ἀγορά*, περισσότερο θορυβώδη ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ὁ Κύριός μας συνάντησε στὸ Ἱερὸ τῶν Ἱεροσολύμων.

Γιατί; Ἡ κατάσταση τῆς προσοχῆς καθενὸς στὴν Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἓνα ἀντικατόπτρισμα τῆς γενικῆς του καταστάσεως. Δηλαδή, ἡ συμπεριφορὰ ἐνὸς προσώπου στὴν Ἐκκλησία ἀνταποκρίνεται στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του.

Μέχρις ἐνὸς σημείου οἱ Ἐκκλησιαστικὲς Ἀκολουθίες διεγείρουν καὶ ὑποβοηθοῦν πνευματικὲς τάσεις, ἀλλὰ μετὰ ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἐπανέρχεται στὸ συνηθισμένο τῆς ἐπίπεδο.

Ἐν τούτοις, ἐὰν θέλῃς ὁ χρόνος σου στὴν Ἐκκλησία νὰ κυλάν σὲ μία ἀντάξια κατάστασι προσοχῆς ἐνώπιον τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, **προετοίμασε τὸν ἑαυτό σου στὴν καθημερινή**

σου ζωή, με τὴν προσπάθεια νὰ διατηρῆς μία προσευχητικὴ κατάστασι καθὼς ἐκτελεῖς τὰ συνηθισμένα σου καθημερινὰ καθήκοντα.

Αὐτὸς ὁ ἀγώνας θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ σταδιακὰ νὰ παραμένῃς καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῶν Ἀκολουθιῶν σὲ μία συνεχῆ κατάστασι εὐλαβικῆς προσοχῆς.

Καὶ αὐτὴ ἡ εὐλάβεια στὴν Ἐκκλησία θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ἐν συνεχείᾳ νὰ διατηρῆς τὴν ἴδια αὐτὴν στάσι στὴν καθημερινή σου ζωή.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ ἀνεβαίνῃς σταδιακὰ ὅλο καὶ ὑψηλότερα.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ σὲ βοηθήσῃ. **Ξεκίνησε!**

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 246/Ἰανουάριος -Φεβρουάριος 1992, σελ.13. Τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους ἔχει μεταφρασθῆ ἐκ τῆς ἐφημερ. «Orthodox America», Vol. VII, No 4 (64)/October 1986, p. 4.